elav, vaid ületas koguni eelmist kõrgkonjunktuuri-seisu aastail 1928—1929.

Eesti majanduse kõrget aktiivsust 1936. a. iseloomustab kõige üldisemalt inimtööjõu reservide ärakasutamine täiel määral. Võib õigustatult öelda, et kogu töötav rahvas Eestis töötas 1936. a. ülima pingega. Sügavaima majandusliku surutise ajal arvestati Eestis kuni 25 000 töötut; 1936. a. aga tunti mitmel alal juba töölistest puudust. Nii üldiselt 1936. a. kujunes tööstuse aktiivsuse poolest soodsaimaks kogu iseseisva Eesti ajaloo ulatuses. 1936. a. suve keskpaiku, kui suvised sesoonitööd olid täies hoos, tõusis töötajate arv suur- ja kesktööstuses (ettevõtteis 5 ja enam töötajaga), arvestamata ehitustööstust, ümmarguselt 48 000-le. Eelmisel aastal ulatus tööstuse alal teotsevate isikute arv seevastu 42 000-le, kuna see sügavaima majandusliku surutise aastal küündis ainult ümmarguselt 32 000-ni. Olgu mainitud, et eelmise kõrgkonjunktuuri haripunktil see arv ei ületanud 40 000. Inglise tuntud majandusajakiri *The Economist* märkis 1937. a. 23. jaan. numbris, et Eesti kuulub väheste maade hulka, kus tööstustoodang on tõusnud võrreldes 1929. a. juba ligi 30%. Tööstuse aktiivsuse poolest seisavad praegu Eestist ees veel ainult Vene, Jaapan, Taani, Rootsi ja Soome. Suuremast osast tööstusmaist, kellel on seljataga juba pikemaajalise majandusliku arengu ajalugu, on Eesti jõudnud tööstuse aktiivsuse poolest tublisti ette. Niisugune on autoriteetse asutise objektiivne ning tõsine tunnustus meie tööstuslikule arengule. Olgu märgitud veel, et selle tasemeni on tööstus jõudnud majanduskriisi kuristikust vaevalt 3—4 aasta jooksul.

Tööstuse erakordse aktiivsuse tõusu põhjustasid 1936. a. mitmesugused tegurid. Eeskätt tuleb märkida, et 1936. a. oli harukordne uute investeerimiste ulatuse poolest.